

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2017. március 26.
(vasárnap)

Horváth Géza

BIZONYOSSÁG A BŰNBOCSÁNATBAN

Énekek: 184; 459; 292,3; 438,3-5. 9

Lekció: Zsid 10,11-23

Miden pap naponként szolgálatba áll, és gyakorta viszi ugyanazokat az áldozatokat, amelyek sohasem képesek eltörölni a bűnöket. Ő azonban (Jézus Krisztus) egy áldozattal áldozván a bűnökért, mindörökre ült az Istennek jobbjára, várván immár, míg lábainak zsámolyául vettetnek az ő ellenségei. Mert egyetlen egy áldozatával örökre tökéletesekké tette a megszenteltek. Bizonyosságot tesz pedig erről nekünk a Szentlélek is, mert minekutána előre mondta: ez az a szövetség, amelyet kötök velük ama napok után — mondja az Úr —, adom az én törvényemet az ő szívükbe, és az elméjükbe írom be azokat. Azután így szól: és az ő bűneikről és álnokságaikról többé meg nem emlékezem. Ahol pedig a bűnök bocsánata van, ott nincs többé bűnért való áldozat. Mivelhogy azért atyám-fiai, bizodalmunk van a szentélybe való bemenetelre a Jézus vére által, azon az úton, amelyet Ő szentelt nekünk új és élő út gyanánt, a kárpit, azaz az Ő teste által, és lévén nagy papunk az Isten háza felett, járuljunk hozzá igaz szívvel, a hitnek teljességével, mint akiknek a szívük tiszta a gonosz lelkiismerettől, és testük meg van mosva tiszta vízzel. Tartsuk meg a reménységnek vallását tántoríthatatlanul, mert hű az, aki ígéretet tett.

Alapige: Zsid 10,14

Mert egyetlenegy áldozatával örökre tökéletesekké tette a megszenteltek.

Imádkozzunk!

Édesatyánk, hálás szívvel, dicsőítéssel magasztalunk téged, az egyedül igaz Istent, dicsőítünk és magasztalunk azért, hogy Jézus Krisztust, mint Bárányt küldted el ebbe a világba. Köszönjük, hogy azért kellett eljönnie, hogy váltságot szerezzen, mert így rendelted el, hogy a te szent isteni felségedet valaki olyan engesztelje ki, aki önmaga nem bűnös, mégis emberhez hasonló természete van.

BIZONYOSSÁG A BŰNBOCSÁNATBAN

Magasztalunk, Urunk, az örök evangélium csodájáért, amelyet hirdettél az Éden-kerttől kezdve a bűnbe esett embernek, akinek reménységet, váltságot, üdvösséget helyeztél ígéletbe.

Köszönjük, Urunk, hogy nekünk is ez az evangélium hirdettetik. Minden időben ez volt az evangélium, nincs más – mondja apostol – és mi is valljuk, Urunk, hogy ez a hitünknek drága középpontja, hogy Jézus Krisztusra nézhetünk, a megfeszítettre, a feltámadottra, arra a Jézusra, aki az Atya jobbán ül, és onnan áldja, vezeti, kormányozza, óvja népét. Hívja a választottakat, hogy azokat egybegyűjtse ama napra, amelyen eljössz a világot lángokban ítélni, és azokat megtartsa, megőrizze, hitben növelje.

Kérünk, Urunk, fogadd hálánkat, hogy ma is ennek a kegyelemnek a napja van, ma is ennek van az alkalma. Magasztalunk téged, hogy színed elé jöhettünk, hogy közösségben lehetünk veled, együtt lehetünk a gyülekezetben. Jó nekünk együtt magasztalni téged, Urunk. Együtt figyelni a kijelentett ígére. Együtt imádkozni, és egy asztalnak a vendégei lenni.

Köszönjük, Urunk, hogy ezt akarod bennünk bizonyossá tenni, hogy Jézus Krisztusban van a bocsánat, az Ő vére által. Nincs más reményünk, nem mehetünk máshoz, akik Jézus Krisztuséi vagyunk, mindent Őbenne kell megtalálni. Köszönjük, hogy csak rajta keresztül mehetünk hozzád, Atyánk.

Kérünk téged, részeltess ajándékaidban most is bennünket. Vedd körül és szenteld meg szívünket, gondolatainkat. Olyan sok minden zakatolt bennünk ezen a reggelen is. Kérünk, csendesíts el szívünkben bűt, örömet, vágyat, és engedd meg, hogy egyedül csak rád tudjunk figyelni.

Köszönjük, hogy itt vagy közöttünk, áldunk és dicsőítünk téged.

Ámen.

Igehirdetés

Ha Isten éltet bennünket, akkor holnap este a bibliaórán a Zsidókhöz írt levelet fogjuk tanulmányozni. Amikor a héten elolvastam ezt a levelet, tudván, hogy a mai istentiszteletünkön úrvacsora is lesz, különösen hangsúlyos lett nekem, ennek a levélnek a központi üzenetéből ez a néhány vers, amit felolvastam. Legfőképpen ez a vers, amit textusként is meghallgathattunk.

Jó lenne kívülről is megtanulni ezt a verset: „mert egyetlenegy áldozatával örökre tökéletesekké tette a megszentelteket”.

Azért is jó, ha ezzel egy kicsit foglalkozunk, mert holnap könnyebb dolgunk lesz, mert a Zsidókhöz írt levélnek egyik fontos központi üzenetét már hallják azok, akik majd eljönnek a bibliaórára. Akik pedig az úrvacsorai közösségben részt vesznek, azok pedig az úrvacsora titkát fogják hallani. Jó, ha ebben eligazodunk és ebben a kérdésben tisztán látunk. Jézus Krisztus egyszeri tökéletes golgotai kereszt-haláláról szól nekünk ez a szentírási szakasz.

Ilyen kérdésekre keressük majd ma délelőtt a választ: miért is volt szükség Jézusnak erre az áldozatára, mi ennek a haszna, java, értéke, következménye a számunkra?

Először is fontos kérdés a Szentírásban, hogy Jézus Krisztusnak erre az áldozatára miért volt szükség. Ha ezt az ígét vesszük alapul, akkor azt a választ kapjuk:

mert Jézus Krisztus ezzel az áldozatával tökéletesekké akarta tenni a megszenteltek. Hiszen ez van a 14-ben: „Egyetlenegy áldozatával örökre tökéletesekké tette a megszenteltek.”

Akkor Jézus Krisztusnak ez a golgotai áldozata, kereszthalála, engesztelése, tulajdonképpen azért történt, hogy a megszenteltek tökéletesekké tegye.

De ha az egész Szentírás alapján kell válaszolnunk erre a kérdésre, hogy miért volt erre szükség, akkor azt kell mondjuk: azért, mert különben nem kerülhetünk volna kapcsolatba az élő Istennel. Hiszen a bűneset következtében a bűn miatt elszakadt ember többet a szent Isten közelébe nem léphetne, csak engesztelő áldozat árán.

Tudom, hogy sokan nem szeretik, ha a Szentírásból azt az Istent ragyogtatjuk fel, aki nem egy jószágos öregúr, hanem aki a bűn miatt haragszik, hiszen a Római levélben is Pál apostol pont ezt írja: „Nyilván van az Isten haragja a mennyből az emberek hitelensége ellen, mert az igazságot gonoszsággal feltartóztatják.”

Istennek a bűn miatti haragja az Ószövetségben is világos, amikor nem olyan egyértelmű az, hogy fel lehet menni a hegyre, vele lehet beszélni, hogy Ő előtte meg lehet állni. Többször olvassuk, amikor Isten megengedi Mózesnek: te feljöhetsz, de a nép maradjon a hegy tövében. Ők nem jöhetnek fel. Azért, mert óriási a kontraszt a bűnös ember és a szent, igaz Isten között.

Egy gyengeáramú valamit nem lehet egy magasfeszültséghez csatlakoztatni. Ott különféle átalakítások, transzformálások kellenek. Mert a kettő nem jön össze, nem fog működni. Pedig a Biblia szerint az ember élete csak Istennel való közösségben van.

János apostol első levelében olvasunk erről világosan és szépen, mert János majdnem ezzel kezdi a levelet: Hirdetjük nektek az ígét, azért írunk nektek arról, amit láttunk, hallottunk, kezünkkel tapintottunk, az élet ígéről, hogy nektek is közösségetek legyen velünk, a mi közösségünk pedig az Atyával és az Ő egyszülött Fiával, Jézus Krisztussal.

Tehát az embernek az élete csak ebben a közösségben van, amely a Szentírás szerint olyan szoros közösség, és olyan szoros kapcsolat, hogy Jézus Krisztus úgy beszél erről: „Maradjatok énbennem, és én tibennetek.” Vagy gondoljunk a másik ígére: „Lakozzék Krisztus hit által a ti szívetekben”; „ha énbennem maradtok, és én tibennetek.” — Tehát ez a kapcsolat ilyen szoros. Na de hogy jön létre ez a kapcsolat? A Szentírásnak nagy tanítása az, hogyan jön létre a kapcsolat a bűnös ember és a szent Isten között.

Már az Ószövetség emberei is tudták, hogy áldozat árán. Ezért kellett áldozatot vinni, mert ennek az Istennek a haragját le kell csillapítani, és Őt a mi irányunkban ki kell békíteni. Meg kell engesztelni. Éppen ezért az Ószövetségben vinni kellett az áldozatokat.

Az egyik legszebb ige, amelyet találunk a 3Mózes 16-ban. Érdemes elolvasni. Itt a nagy engesztelő áldozatról van szó, amelyet a főpap vihetett évente egyszer a nagy engesztelési ünnepen. Le van írva ez a procedúra, és ezt azért mondom most el, mert lássuk, hogy milyen komoly dologról van szó.

Először a főpaprak önmagáért meg a családjáért kellett áldozatot vinni. Ez egy tulok volt, ezt kellett leölni. Mert a főpap is bűnös volt, éppen olyan bűnös,

mint a többiek. Mert Isten ígéje megmondja: nincs különbség, mindnyájan vétkeztek, és híjával vannak Isten dicsőségének.

Utána a kijelentés sátrának a bejáratához kellett vinni két kost. Ez megint nagyon szép, ahogy ott le van írva, és ha meglátjuk, hogy mi az értelme, akkor még szebben fog nekünk ragyogni. Mert a két kost, amikor a sátorhoz vitték, sorsot kellett vetni, mert csak az egyiket kellett megölni és bevinni a vért a szent sátorba. A másikkal mit kellett tenni? Azt szabadon kellett engedni.

Ez azért nagyon fontos nekünk, mert amikor látjuk az Ószövetségben ezt a két kost, az egyik meghal, a másik szabad, akkor a hívő embernek mindig arra kell gondolnia, hogy engem is odavittek, én is halálra vagyok szánva, én is halálra vagyok ítélve, és mégis nem rám esik a sors, hanem a másokra. — Persze, mi tudjuk, hogy ez a sors az Isten kegyelme, irgalma, amelyik az Ő Fiát adta engesztelő áldozatul a mi bűneinkért. De a másik kosban meg magunkat kell látni: én meg szabad vagyok. Én meg azért vagyok szabad, mert nem én halok meg, hanem a másik.

Aztán mit kellett tenni ezzel a másik kossal? Először is ki kellett vinni a pusztába és el kellett űzni. Ennek meg az volt a jelentése, hogy Isten így akarta kijelenteni azt, hogy ilyen messzi veti el tőlünk a mi vétkeinket. Ahogy az ige mondja: Amilyen messze van napkelet napnyugattól, olyan messzire. — Mert ennek a kosnak ilyen messzire kellett menni. Ilyen messzire veti el a mi vétkeinket az Úr.

A harmadik jelentése pedig az volt, hogy olyan helyen kellett a kost elűzni a pusztában, ahonnan egészen bizonyos, hogy nem jöhet vissza. Ahonnan egészen bizonyos, hogy nem talál vissza, hanem a pusztában marad. Azért, mert ennek meg az volt a jelentése, hogy Isten ilyen komolyan gondolja bűneink bocsánatát. Ilyen komolyan gondolja, hogy a tenger mélyére vetem minden vétküket. Ilyen komolyan gondolja Isten, hogy bűneikről többé meg nem emlékezem. — Ahogyan a kos nem tudott visszajönni többet a táborba, mert a pusztában volt, Isten kijelenti ígéjében, hogy éppen ez lesz Jézus Krisztus áldozatának a nagysága, hogy többet a mi bűneinkről nem emlékezik meg, azt elő nem hozza, a fejünkhöz nem veri, mert megtörtént az elégtétel, és az meg van bocsátva. — Szép előkép ez Jézus Krisztusnak az áldozatára.

A második, amivel foglalkozzunk, hogy Jézus Krisztusnak az áldozata: hogy mondja Isten ígéje? Egyetlen egy áldozat volt. Egyetlen-egy áldozatával örökre tökéletesekké tette a megszentelteket. Azért egyetlen-egy, mert többet nincs szükség áldozatra. Nincs szükség áldozásra, és többet nincs szükség áldozó papságra sem Isten ígéje szerint, mert Jézus Krisztus egyetlen-egy áldozata tökéletes áldozat volt.

Miért volt Jézus egyetlen-egy áldozata tökéletes áldozat? Azért, mert tökéletesen betöltötte Istennek a szándékát. Azt a szándékát, hogy a bűnért elégtétel adassék. Ezt Jézus Krisztus tökéletesen elvégezte. Ezért volt egyszeri és tökéletes, mert nem kell megismételni. Mert ami tökéletes, attól nem lehet tökéletesebbet tenni. Nem lehet jobbat vagy tökéletesebbet előállítani, attól minden csak tökéletlenebb, csak gyengébb, csak silányabb lehet.

Ezért lassan 2000 éve nem kell áldozatot bemutatni az Istennek. Nem kell újból megáldozni Krisztust, mert az ige kijelenti nekünk, hogy az Ő áldozata egyszeri áldozat, és tökéletes áldozat volt. Azért is volt tökéletes, mert míg a főpap

önmagáért is kellett, hogy áldozzon, Jézus Krisztus önmagáért nem kellett, hogy áldozzon, mert benne nem volt bűn. Mégis emberi természet volt, mert emberi bűnért az embernek kellett eleget tennie, de ezért volt helyettes áldozat, mert az Atyának tulajdonképpen nem Jézusért kellett elfogadnia az áldozatot, hanem Jézus áldozatát nekünk tulajdoníthatta, és ennek haszna reánk áradott, és ennek javaiban mi részesülünk.

A harmadik, amiről beszéljünk, az az, hogy mi Jézus egyszeri áldozatának hatása. Azt a szót emelem ki ebből az igéből, hogy örökre tökéletesekké tette a megszentelteket. A főpap áldozata csak egy évre szólt. Minden évben újból kellett ismételni. A papok is ismételték állandóan, naponként az áldozatot. Itt mondja a Zsidókhoz írt levélben: és minden pap naponként szolgálatban áll. A főpap pedig évente egyszer. Újból és újból kellett vinni az áldozatot. Jézus Krisztus áldozata nem egy évre szólt, nem egy meghatározott időre szólt, hanem örökre.

Ennek az igében az a jelentése és jelentősége, hogy Jézus Krisztus a hívőknek a bűnbocsánatot örökre elrendezte. Ez az szó „örökre”, ez nagyon fontos itt. Örökre tökéletesekké tette a megszentelteket. Tehát amikor mi itt úrvacsorázunk, akkor tulajdonképpen erre emlékezünk és ennek a bizonyosságát vesszük, hogy ez teljesen bizonyos. Igaz az Istennek az igéje, hogy Jézus Krisztus valamit örökre elrendezett. Nem kell többet Isten színe elé menni áldozattal.

A 12. verset nagyon sokáig nem értettem. A 12. vers azt mondja: Ó azonban egy áldozattal áldozván a bűnökért, mindörökre ült az Atya jobbára. Sokáig nem értettem, hogy miért van itt a Zsidókhoz írt levélben, ahol legtömörebben olvassunk nagypéntekről, Jézus Krisztus áldozatáról, hogy Ó ült az Atyaisten jobbára? – A mi emberi elménk szerint ez valahogy nem oda illik, nem oda tartozik. Mert az, hogy a fára szegezett, az igen, az odatartozik, meg hogy meghalt szörnyű kínok között, az odatartozik. De hogy ült az Atyaisten jobbára? – És megláttam, hogy bizony ez nem véletlen, hogy itt van. Ez a Szentléleknek a csodálatos kijelentése az Atya jobbán ülő Krisztusról, mert az áldozatnak az volt a jelentősége többek között, hogy az Isten színe elé mehessünk. Jézus Krisztus tökéletes áldozata azt jelentette, hogy az Isten színe előtt vagyunk. Jézus Krisztusnak nem kell Isten színe elé mennie, mert ott van.

Így értjük meg azt az ígét, amit Isten kijelentett, hogy az Immánuel azt jelenti: velünk az Isten. Nem nekem kell Isten színe elé menni, hanem Isten színe jött el hozzám. Nem én keresem fel Istent az áldozattal, hanem Jézus Krisztus áldozata árán az Isten keresett meg és talált meg engem. Nem én fogom kérni tőle bűneim bocsánatát, hanem Ó adja nekem a bűnbocsánatot az Ó golgotai engesztelő haláláért.

A másik ige, ami megerősített ebben: miért fontos ez, hogy Jézus ott van az Atya jobbán? Azért, mert szintén János apostol írja az első levele 2. fejezetének az elején, amikor azt írja: „Szeretteim, ha valaki vétkezik... és hogy folytatja, azt mondja: áldozzon megint a bűnökért? Ha valaki vétkezik, kezdjen el megint áldozni? Azt mondja: nem. Ha valaki vétkezik, van szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus.

Ugye milyen drága üzenete ez az igének, hogy a mi bűneink miatt nézzünk Jézusra? Nézzünk fel arra a Jézusra, aki ott van az Atya jobbán. Ahogy Pál apos-

tol ajánlja nekünk az egyik levelében: az odafelvalókat keressük, ahol Krisztus van. Miért keressük az odafelvalókat? Azért, mert ott van Krisztus. Amikor az odafelvalókat érti, mit ért alatta Pál apostol? Angyalokat vagy az angyalok társaságát kellene keresnünk? Nem! Hanem Krisztust, aki ott van az Atya jobbján. Ami azt is jelenti számunkra, hogy a mi Urunk Jézus feltámadott, él, és ült mindörökre az Atya jobbára. Milyen csodálatos biztatás ez a számunkra! A mi Urunk, Jézus Krisztusunk ott van.

A negyedik, amiről beszél az ige: mi lesz a következménye Jézus egyetlen tökéletes áldozatának. Azt lesz a következménye itt: örökre tökéletesekké tette a megszenteltek.

Először ezt a szót nézzük meg: tökéletesekké tette. Mondhatnánk, nincs itt valami tévedés? Engem Jézus Krisztus áldozata tökéletessé tett? Olyan tökéletlen vagyok. Engem Jézus áldozata tökéletessé tett? Ehhez tudnunk kell azt, hogy ez a szó, ami itt van az eredeti, a szent szövegben, annak mi a jelentése. Mert annak nemcsak ez a jelentése, hogy tökéletesekké tette, vagy tesz. Ez a szó a Bibliában, figyeljük meg, mit jelent még! Azt is jelenti: teljességre juttatni. Végső állapotára juttatni valakit. Célba juttatni.

Ha valaki nem értette eddig, hogy mi Jézus Krisztusnak a tökéletes egyszeri áldozata? Akkor ezt úgy is fordíthatnánk: mert egyetlen áldozatával végső állapotukba juttatta a hívőket. Engem Jézus Krisztus áldozata végső állapotba juttatott. Mi ez a végső állapot? Az üdvösség. Az örök élet. A mennyei juss. Ez a végső állapot.

Értjük, hogy miért mondjuk mi reformátusok azt, hogy a kegyelemből nem lehet kiesni, hogy az üdvösséget nem lehet elveszíteni? mert akkor ezt az ígét többek között ki kellene innen húznunk. Mert aki vallja, hogy a kegyelmet el lehet veszíteni, akkor az az ember ezt az ígét húzza ki a Szentírásból, mert ezt nem fogja vallani. Azt mondja Jézus: végső állapotunkba juttatott. Hát ez a végső állapotunk. Szentek és szeretettek. Így látjuk meg, hogy Pál apostol miért nézi így a gyülekezeteket.

Miért néz így Pál apostol a hívőkre: szentek és szeretettek? Azért, mert tökéletlenek, mert képesek bűnt elkövetni, de Jézus Krisztus keresztje és golgotai halála által végső állapotukba juttatta őket. Tudniillik ebbe az állapotba az Atyával való örök közösségbe. A mennyország polgáraivá, célba juttatta. Nem vagyunk még a célnál, de azt mondja az ige, mintha már ott lennénk. Még futnunk kell, még harcolnunk kell, még a célra kell néznünk, de úgy futunk, mintha már elértük volna, úgy futunk, mintha már beértünk volna, mert Jézus Krisztus áldozata juttatott be bennünket. — Ez az első, ami nagyon fontos, Jézus Krisztus áldozatának a hatása.

A második: a hála és a magasztalás. A Zsoltárok 103. fejezete biztat erre bennünket: „Áldjad én lelkem az Urat, és egész bensőm az Ő szent nevét. Áldjad én lelkem az Urat, és el ne feledkezzél semmi jótéteményéről. Megbocsátja minden bűnödöt, meggyógyítja minden betegségedet, megváltja életedet a koporsótól. Kegyelemmel és irgalommal koronáz meg téged.”

A hála és a magasztalás. Az ilyen ember csak ujjongani tud. Jézus Krisztus juttatott engem a végső állapotba. — A vallások nagy többsége azt mondja erre: szerelj nagy motort a hátadra, és akkor be fogsz oda jutni. A Biblia meg azt mondja: nem, mert a Jézus Krisztus áldozata juttatott engem ebbe az állapotba. És Ő bé-

kította meg Atyánkat, amikor magára vette szennyes ruhánkat. Megbékéltetett az Ő keresztje által. Ez hálaáldozatra, hálás életre indít.

Harmadszor: mire int bennünket? Arra, hogy akik Jézus Krisztus áldozatában részesültek, azok annál inkább és buzgóbban szeressék az Urat (Lk 7,47): Ő jobban szeret, mert több bűne bocsáttatott meg. Mert minél inkább átélem, hogy Jézus Krisztus az én fertelmes bűneimet elmosta, eltörölte, annál hálásabb leszek, és annál jobban szeretem Őt.

Negyedszer: azt mondja: az ember azért felelős, mert őrizkedjen a bűntől. János apostol mondja (1Jn 2,1): szerettem, ne vétkezzetek.

Jézus Krisztus mondja annak az asszonynak: meg vannak bocsátva a te bűneid, el vannak rendezve. És mit mond még neki: Eredj el, és többé ne vétkezzél. Mert ez nem ok arra, hogy felelőtlenül menjek a bűn felé. Ez ok arra, hogy harcoljak, a bűnnel felvegyem a harcot.

Az ötödik ilyen tanácsa az igének: ha vétkeznek, keljenek fel azonnal. Ne örülj, én ellenségem, elestem bár, de felkelek. Van egy régi magyar közmondás, szeretem idézni: nem az a szégyen, ha valakinek koszos az arca, hanem az, ha nem mossa le. Nem az a szégyen, hogy a hívő ember is bűnt követ el, hanem az, ha nem megy oda azonnal felkelvén a Golgota keresztjéhez és nem mondja azt: Mossál meg engem, moss meg, Uram. Mosd meg a lábam és fejemet, mosd meg a kezemet, a szememet, és mossál meg egészen.

A következő, amit Isten igéje ajánl nekünk: öröm hassa át a szívünket, mert soha el nem ítéltetünk. Erről Pál apostol beszél a Róma 8-ban. Kicsoda az, aki kárhoztat? Kicsoda ítéli el az Isten választottait? Ki az, aki kárhoztat? A Római levél 8,30-tól olvasunk erről.

Befejezem azzal: Jézus Krisztus áldozatáért nemcsak itt zengjük majd a dicséretet, hanem majd a mennyei hazában is, mert ott is ez lesz a fő énekünk. Ott sem fogunk énekelni másról majd, ha odaérkezünk, csak Jézus Krisztusról, mégpedig mint megfeszítettről. Mert a Jelenések könyvének igéi szerint Mózes és a Bárány énekét éneklük az üdvözültek. Miért? Azért, mert ott is tudják, hogy csak a Bárány érdeméért kerültünk ide. Magunktól sosem lennénk itt. Sosem lennénk itt a mi érdemeinkért, cselekedeteinkért. Mi egyedül csak a Bárány érdeméért vagyunk itt. Ezért zengik a mennyei seregek azt: Méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen dicsőséget, tisztességet, erőt, hatalmat és áldást.

Jézus Krisztus tehát egyetlenegy áldozatával örökre tökéletesekké tette a megszenteltek.

Hadd kérdezze meg tőlünk ma a mi Urunk: Van-e ilyen bizonyosságod a bűnbocsánatban? Van-e ilyen bizonyosságod Jézus Krisztusban, a szabadító Úrban? Él-sz-e neki hálás életet hálából? — Mert amikor a Biblia arról beszél: áldozat, bűnért való áldozat, arról is beszél nekünk, hogy akik ezt megértették, Istennek már csak egyetlen áldozatot kell, hogy vigyenek: hálaáldozatot.

Ezért ajánlja ezt az ige, hogy hálából szánjuk oda magunkat élő, szent és Istennek kedves áldozatul. Ezért szeressük a mi Megváltókat és adjunk hálát, hogy megszabadított, hogy visszaadta nekünk az Atyával való közösséget és kapcsolatot, az örök életet és üdvösséget. Bejuttatott bennünket végső állapotunkba. Ez a mi végső állapotunk, az Úrban lételünk örökké.

Énekeljük válaszul az igére: 292,3 versét.

Te vagy az Úrnak megszentelt FŐPAPJA,
Általad költ fel jókedvének napja,
Ki szent testednek áldozatjával
Váltságot nyertél annak árával.
Szent érdemednek most is jelentése
Olyan, mint szádnak drága könyörgése,
Ez által szíved valamit kíván,
Az Úr megadja néked azt nyilván.

Imádkozzunk!

Köszönjük, Jézus Krisztus, hogy ahogy énekeltük, valóban úgy van, hogy szíved valamit kíván, az Úr megadja néked azt nyilván. Köszönjük, hogy így viszed az imádságainkat is egyetlen közbenjáróként Atyánk elé. És köszönjük, hogy Ő is benned engeszteltetett meg, így jelentetett ki az igében. Te vagy az engesztelő áldozat.

Köszönjük neked, hogy ezért szól az ige rólad, mint Bárányról, mint egyetlenegy áldozatról.

Urunk, kérünk, ne bízzunk semmi érdemünkben. Ne akarjunk semmit tenni az örökéletért, az üdvösségért, a bűnbocsánatért, hanem az ige hadd legyen a szívünkben, hogy járuljunk bizalommal a kegyelem királyi székéhez. És mi is csak úgy állhatunk meg egyszer majd a mennyei hazánkban, Úr Jézus, a te igazságod által, mert a te igazságod reánk kiterjedt, és ezért a mi Atyánk a mi irányunkban megengedett, és nemcsak megengedett, hanem elengedte tartozásunkat, az írást széjjeltépte, szabad vagyok, szabad. Vallhatjuk boldogan, hogy a bűnöm, Úr Jézus, a bűnöm Úr Jézus, nem vádol többé engemet.

Taníts bennünket odaszánt életre, az engedetlenséggel való harcra, hogy kerüljük, amit nem szeretsz, ami előtted utálatos, és veled együtt járjunk és benned éljünk.

Köszönjük, hogy így jöttél segítségül, mennyei Atyánk a te Fiaddal, Jézussal, és engedted, hogy engesztelő áldozat legyen. Köszönjük, hogy erre emlékezünk az úrvacsorában már lassan 2000 éve a tied, hogy ez az egyszeri tökéletes áldozat megtörtént, és hitünket akarod ezzel növelni: amilyen bizonyos, hogy a szánkhoz vesszük a kenyeret és a poharat, olyan bizonyos, hogy Jézus Krisztusnak, a te Fiadnak vére megtisztít minket minden bűntől.

Ezért kérünk, adj a szívünkbe hálaáldozatot, hogy kifejezzük a mi irántad való hálánkat és szeretetünket állandóan, és úgy éljünk már e jelenvaló világban, mint a te megváltottjaid.

Köszönjük, hogy célba juttattál bennünket, Urunk, és már e testi létben is valljuk: végső állapotunkba juttattál az Atyával való kapcsolatra. Légy áldott ezért, Úr Jézus Krisztus, megöletett Bárány, Istennek szentje!

Ámen.